

Od autorky bestsellerové DIMILY trilogie

ESTELLE MASKAME

PADNOUT

a

VSTÁT

FRAGMENT

Padnout a vstát

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Estelle Maskame

Padnout a vstát – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PADNOUT

a

VSTÁT

ESTELLE MASKAME

FRAGMENT

*Tobě, mami. Jsi má nejlepší přítelkyně a mé všechno.
Miluju tě ze všech nejvíc.*

Poděkování

Jako vždy jsem navždy vděčná svým čtenářům, obzvláště těm, kteří mě podporovali od samého začátku. Děkuji všem v nakladatelství Black & White, že mají nejbezvadnější a nejúžasnější tým lidí, s jakým jsem mohla spolupracovat, a za to, že ve mě věřili, i když já sama jsem v sebe nevěřila. Děkuji Megan, že mi pomohla změnit *Padnut a vstát* v knihu, jakou jsem si přála, Janne, že mi byla k dispozici vždy, když jsem si potřebovala promluvit o svých nápadech, a Lině za ujištění, že všechno klapne. (Klaplo.)

Děkuji svým nejlepším kamarádkám Heather, Rachael, Kirsty a Morgan, že mě dokázaly rozesmát a uměly naslouchat mému kňourání, což jsem potřebovala vždy, když jsem celý víkend strávila psaním. A že se se mnou cpyaly kuřecími nugety.

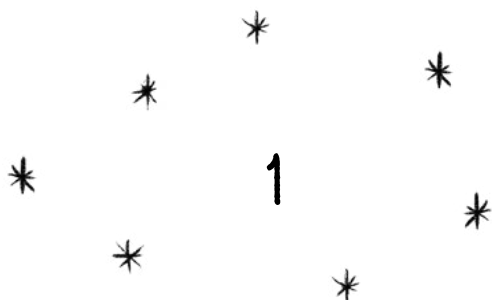
Děkuji všem děvčatům z chatové skupiny pro spisovatele – je vás tolik, že vás nemůžu všechny jmenovat, ale vy víte, koho myslím. Každá z vás jste mi každý den obrovskou inspirací. Děkuji, že jste mě podporovaly, povzbuzovaly a zůstávaly se mnou vzhůru dlouho do noci.

Děkuji Donu MacBrayneovi ze zábavního podniku The Summit ve Windsoru, že odpověděl na všechny mé otázky, a McKenně Gillothové a Calebů Bangsovi z Windsorské střední školy, že vyslyšeli moje zoufalé

prosby a pomohli mi s obyčejnými, faktickými otázkami, které jsem měla, včetně školního rozvrhu a trestů.

A nakonec děkuji celé své rodině, že mě dokázala snést během stresujících, neklidných měsíců, kdy jsem psala tuto knihu. Ze všeho nejvíc děkuji své mamince a tatínkovi, že mi dovolili žít můj sen a podporují mě na každém kroku mé cesty. Mám vás moc ráda.

Nikdy jsem nepochopila, proč se pondělí považuje za nejhorší den v týdnu. S tím absolutně nesouhlasím. Je to neděle. To ticho a klid, které o nedělích panuje, jsem opravdu začala nenávidět. Možná proto, že polovina města jde ráno do kostela, zatímco druhá se pokouší připravit dušené maso, načež to vzdá a objedná si jídlo z restaurace. Přinejmenším u nás doma to tak je. Anebo je to proto, že polovina lidí, se kterými chodím do školy, doma dokončuje všechny úkoly, které nechali na poslední chvíli, zatímco druhá polovina tráví celý den v Dairy Queen, protože není kam jinam jít. My patříme k té druhé polovině.
„Chceš další?“

Až do téhle chvíle jsem si neuvědomila, že už jsem skoro dopila. Odtrhnu pohled od stolu, párkrát na Holdena zamžikám a trochu se narovnáím ze své shrbené pozice v boxu. Vůbec jsem nezaregistrovala, že vstal. „Cože?“

Holden na mě shlédne a kývne ke zbytku mé ledové kávy. Ve sklenici už je jen kapka. „Chceš další?“ zopakuje.

„Aha,“ konečně se vzpamatuju. „Ne, díky. Mám dost.“

Jakmile se Holden otočí a dnes už asi popáté odejde k pultu udělat objednávku, přejeďu si rukou po obličejí. Příliš pozdě si uvědomím, že jsem si namalovala oči dvěma vrstvami řasenky. Tiše zakleju, zvednu ze

stolu telefon a zapnu fotoaparát. S rozmazanýma očima vypadám jako panda. Sáhnu po ubrousku a snažím se co nejlíp napravit tu hrůzu, co jsem si způsobila, ale zdá se to být ještě horší.

Will vyprskne smíchy a já ho přes stůl setru zlostným pohledem. V puse žmoulá slámku ze svého čokoládového koktejlu, ale rychle se sehne, protože zmuchlám ubrousek do kuličky a mrštím ji po něm. „Vypadáš, jako bys měla kocovinu,“ poznamená, když se opět posadí zpříma a odhrne si vlasy z očí. Už si nepamatuju, kdy se dal naposledy ostříhat, ale rozhodně by to potřeboval.

„Jsem jen unavená.“ Povzdychnu si a obrátím pozornost k odpadkům, které se nahromadily na stole. Vážně, o nedělich jen jíme, protože v tomhle městě se nedá nic jiného dělat. Je tu aspoň šest prázdných kelímků, z nichž tři jsou moje. Většina obalů od jídla patří Holdenovi. Vaničky od zmrzliny jsou Willovy.

„Všimla sis, kdo je tady?“ zeptá se Will tiše. Nachýlí hlavu, přes stůl se mírně nakloní ke mně a nenápadně kývne za moje rameno. „Myslím, že je to poprvé, co ji vidím venku.“

Pomalou se v boxu otočím a letmo pohlédnu za sebe. Okamžitě ji uvidím. Je to Danielle Hunterová.

Sedí v boxu přímo u dveří, rukama objímá kelímek a přes oči jí padají černé vlasy. Je tam s dalšími třemi děvčaty, která se vzájemně baví, ale Danielle jen tupě zírá do stolu, jako by své okolí vůbec nevnímala. Jak si ji tak přes celou restauraci prohlížím, začne mi v krku růst knedlík. Vidět ji tady je pro mě překvapením. Jen zídka chodí ven. V poslední době Danielle Hunterovou nikdo nevidá jinde než ve škole.

„No,“ zašeptám, když se otočím zpátky k Willovi. „To je novinka.“ Ještě jednou zaletím pohledem přes rameno k Danielle. Pohled na ni mě podivně znervózňuje. Už jsem s ní strašně dlouho nemluvila, a tak se modlím, aby si mě nevšimla. Zaujalo mě ovšem, jak osaměle vypadá.

Odvrátím se od ní právě ve chvíli, kdy se ke stolu vrátí Holden s dalším burgerem, ten den už třetím, a vklouzne do boxu vedle mě.

Jeho fotbalový tým včera prohrál s Pine Creek. Je zklamaný svým výkonem a je z toho rádně nabručený, a tak jsme se s Willem domluvili, že se o tom nebudeme zmiňovat. „Poslední, přísahám,“ zamumlá Holden a zakousne se do burgeru. Střelím po něm znechuceným pohledem.

„To určitě,“ odfrkne si Will sarkasticky. Mám dojem, že občas Holdena rád provokuje. Vždycky je to ale zcela neškodné a já to pobaveně sleduju. Nakonec se opře o okno, zavře oči a odvrátí hlavu pryč.

Zvednu telefon ze stolu, a zatímco Will dříme a Holden polyká ten svůj odporný burger, zkontroluju čas. Je krátce po půl desáté večer. Vedoucí restaurace už brzy začne obcházet jednotlivé boxy a vyhazovat nás ven, aby mohla zavíít. Dlouhnu do Holdena. „Pusť mě na chvíli.“ S burgerem v ruce neochotně uhne nohama stranou, takže se sotva protáhnu. Vzdychnu a lehce ho praštím do hrudi. „A přestaň se užírat,“ povím mu, čímž poruším úmluvu s Willem. Fotbalová sezona teprve začala. Nezvládnou celé měsíce snášet Holdenovu mizernou náladu po každé, když jeho tým prohraje. Náladový bývá každou sezonu, ale připadá mi, že letos už to přehání. Za celý večer nám řekl sotva dvě slova. „V pátek hrajete s Broomfieldem, že? Ten zápas určitě vyhrajete!“ ujistím ho, když se kolem něj protáhnu.

Holden pokrčí rameny a zdráhavě se na mě usměje. „Uvidíme,“ hlesne.

„Jednoslovná odpověď, to jako vážně?“ ušklíbnu se a zakoulím očima.

Will vzdychne a otevře jedno oko, ale nehne se ani o píď. „Broomfield není nijak zvlášť dobrý, že jo? Takže tentokrát tu přihrávku možná opravdu chytíš,“ uchechtne se a zase zavře oči. Holden využije příležitosti hodit zmuchlaný papír od burgeru po Willovi a trefí ho rovnou do čela.

„Chyt' tohle, kreténe,“ zakřením se. Idioti.

Nechám je blbnout a zamířím na toalety. Čím blíž je desátá hodina, tím víc se Dairy Queen vylidňuje, i když tu pár lidí ze školy pořád ještě zůstává. Až nás vedoucí vykopne, nebudeme mít kam jít a budeme se

muset vrátit domů. Krátce se usměju na Jess Lopezovou a řeknu jí „ahoj“, ale sedí u stolu s děvčaty, která moc neznám, a tak se ani nezastavím na pokec.

Namísto toho pokračuju na stísněné toalety a zamknu se v jedné ze tří miniaturních kabinek. Zatímco tam jsem, pošlu tátovi krátkou zprávu, že budu během hodiny doma, smířená s tím, že neděle už téměř skončila. Zastrčím si telefon zpátky do kapsy, odemknu dveře a otevřu je. Když zvednu hlavu a uvidím někoho nehybně stát před umyvadly, na zlomek vteřiny se mi zastaví srdce. Neslyšela jsem, že by někdo vstoupil dovnitř. V momentě, kdy mi dojde, že je to Danielle Hunterová, zůstanu stát jako přimrazená. Stojí zády ke mně, ale její oči se v odrazu zrcadla setkají s mými.

S Danielle jsem za poslední rok neprohodila víc než pár slov. Sotva jsem ji viděla, a když už jsme se náhodou setkaly, nikdy jsem nevěděla, jak se chovat nebo co říkat. A tak jsem radši mlčela. Co si taky máte povídat s někým, kdo truchlí nad ztrátou svých rodičů? Já to nevím. Nikdo to neví.

Zrovna teď ale nemůžu jen tak sklopit oči k podlaze a pokračovat v cestě, jako bych to udělala za jiných okolností. Najednou si uvědomím, jak je to tu malé a jak mě pozoruje těma svýma modrýma očima. Ty oči tolik kontrastují s jejími vlasy, nově obarvenými na černo, že to nevypadá ani trochu přirozeně. Ve tváři má zcela prázdný výraz, bez jakýchkoli emocí. Polknu a protáhnu se kolem ní k nejbližšímu umyvadlu. Pustím vodu a upřeně sleduju, jak se mi přes ruce přelévá voda. Řeknu něco? Víím, že bych měla, ale nevím co a nevím jak. Přemyslím, jestli už nastal správný čas něco Danielle Hunterové povědět, a z toho tlaku, který na sobě cítím, mi hoří tvář. Vždycky jsem s ní chtěla začít znovu mluvit, jenže nikdy jsem to nedokázala.

Znovu se podívám na její odraz v zrcadle a zjistím, že na mě pořád zírá. Jdu do toho. Promluvíím s ní a udělám to hned tady a teď, než si to zase rozmyslím. Seberu odvalu a přinutím se podívat přímo na ni. Úsměv, který se mi objeví na tváři, má být normální a upřímný, ale

příliš se snažím a ona to ví. „Ahoj, Dani,“ řeknu. Sotva vyslovím její jméno, naskočí mi husí kůže. „Jsem ráda, že sis zase jednou vyšla.“

Danielle přimhouří oči a můj úsměv pomalu pohasne, protože vím, že z mého výrazu pozná, co si skutečně myslím. Dívám se na ni stejným způsobem jako většina lidí: soucitně. V modrých očích se jí objeví náznak překvapení, že jsem ji vůbec oslovila, ačkoli v odpověď nic neřekne. Zamračí se a rozechvěle se podívá zpátky na svůj odraz v zrcadle. Oběma rukama pevně sevře okraj umyvadla.

Její mlčení je horší než jakákoli jiná reakce, protože teď netuším, jak se zachovat. Udělala jsem, co jsem měla udělat: pověděla jsem jí, jak jsem ráda, že si zase jednou vyšla. Řekla jsem jí přesně to, co jsem měla říct, ale ona to, zdá se, neoceňuje. Její pohled je tak bezvýrazný a tak prázdný, že je naprosto nečitelný.

Pro Hunterovy to byl těžký rok a celé městečko Windsor to ví. Na vlastní oči jsem viděla, jak drasticky se Danielle změnila, jak ji to zlomilo, jakou obrovskou ranou pro ni byla smrt rodičů. Pamatuju si, že se jí po zádech vlnily blond vlasy, třikrát delší než teď, že měla neustále zrůžovělé tváře a že ji všichni poznávali podle nejhlasitějšího smíchu ze všech. Teď už to není stejná dívka, jakou byla před rokem, ale kdo jí to může mít za zlé? Nikdo na Hunterovu tragédii nezapomněl a nikdo netuší, jak se chovat k těm, co po nich zbyli. Hlavně ne já.

Problém je, že jsem se celý rok nevyhýbala jen Danielle, ale i jejímu bratru Jadenovi, jejímu dvojčeti, který se na mě stále ještě usmívá, kdykoli mě potká. Já však nemám odvalu se zastavit a promluvit si s ním. Vůbec nevím, jak se vedle něho chovat. Jaden mě přímo děsí. Změnil se stejně jako jeho sestra. Nedokážu být v přítomnosti jednoho ani druhého. Pořád se strašně bojím, že řeknu něco nevhodného, a nesnesu pomyslení na to, jaký dopad na ně měla ta otřesná ztráta. Ne že bych nechtěla. *Panebože, já chci. Ale... nemůžu.*

S mokřýma rukama zastavím vodu a rychle si je osuším o džíny. Pokusím se na Danielle znovu podívat, i když setkat se s jejíma očima tak úplně nezvládnou. Má je skoro stejné jako Jaden. Pořád mlčí. Čas na

její odpověď uplynul, takže bych asi měla říct něco dalšího. Zneklidním při pomyslení, že bych se měla zmínit o něm, potlačím však svůj strach a tiše zamumlám: „Jak se má Jaden?“

Nevím, jak se Jaden má, protože jsem se na to nikdy nezeptala, i když vím, že jsem měla. Bojím se, že by odpověď zněla jinak než jen „dobře“ nebo „fajn“. Proto čekám se zatajeným dechem a staženým obočím.

Danielle okamžitě skloní hlavu a přes oči jí spadne ofina. „Proč se ptáš?“ tiše pronese a mě úplně zaskočí obranný tón jejího hlasu. „Tobě je to přece úplně jedno.“

Zůstanu na ni ohromeně hledět. Před rokem jsme s Danielle byly kamarádky. Vždycky vtipkovala, že jestli se s Jadenem vezmeme, v podstatě se z nás stanou sestry, a ona vždycky chtěla sestru. Nikdy jsem jí neřekla, že i já jsem ji vždycky chtěla. „Dani...“

„Protože kdyby ti to nebylo jedno,“ řekne pomalu a přitom se otočí čelem ke mně, „zeptala by ses na to před rokem, když...“ Její věta vyzní do ztracena, ale já vím, co chtěla říct. Chtěla říct, že kdyby mi to nebylo jedno, zeptala bych se, jak se mají, už před rokem, když zahynuli jejich rodiče.

„Dani...“ Zavrtím hlavou a popojdu k ní. Ani ve snu mě nenapadlo, že dnes večer budu na toaletách Dairy Queen mluvit s Danielle Hunterovou. „Tý víš, že mi to není jedno.“

„Dáváš to najevo velice zvláštním způsobem, MacKenzie,“ prohlásí trochu smířlivěji. Otočí se zpátky k zrcadlu, odhrne si vlasy z očí a natáhne ruku ke dveřím. Pak se na moment zarazí, ohlédne se přes rameno, a než odejde, zamumlá: „Povím Jadenovi, že ses na něj ptala.“

V tu chvíli, kdy hledím za Dani a ve vzduchu visí její slova, se cítím jako ten nejmenší človíček na celém světě. Nevím, proč mě to překvapuje. Nečekala jsem, že se ke mně bude chovat stejným způsobem jako dřív, protože ani já se k ní nechovám stejným způsobem jako dřív, ale myslím, že právě tohle je důvodem, proč jsem se tohoto okamžiku tak moc bála. Věděla jsem, že od chvíle, co jsem od sebe Hunterovy odstrčila, už to mezi námi bude vždycky jiné, jenže jinak to nešlo.

Nechci, aby se Holden a Will divili, kde jsem, a tak se zhluboka nadechnu, vyjdu z toalet a zamířím zpátky k našemu boxu. Všimnu si, že už téměř všichni odešli, kromě nás a dívek, s nimiž je tu Dani, ty už jsou ale taky na odchodu. Když přijdu k boxu, dloubnu Holdena, aby se posunul, a rychle vklouznu vedle něj. Hoří mi tváře.

Musí to na mně být vidět, protože Will okamžitě zpozorní. „Co je to s tebou?“ chce vědět.

„Právě jsem mluvila s Danielle,“ přiznám se šeptem. „Je to poprvé od...“ Ani já to nedokážu říct nahlas. Rychle přejeďu pohledem z jednoho na druhého a snažím se odhadnout jejich reakci. Holden se zamračí a odsune se ode mě, otočí se k oknu a začne se zajímat o něco, co se děje venku na parkovišti. Will se zatváří zvědavě.

„Ty jsi s ní mluvila?“ zeptá se, jako by se chtěl ujistit, že se nepřeslechla.

„Musela jsem. Byla přímo tam.“ Opřu se lokty o stůl, skryju obličej v dlaních, zavřu oči a tlumeně vydechnu. Opravdu jsem nečekala, že se dnes večer setkám s Danielle Hunterovou, a rozhodně jsem s ní nechtěla poprvé po tak dlouhé době mluvit zrovna na toaletách Dairy Queen. Mrzí mě, že jsem jí toho neřekla víc nebo aspoň něco jiného. „Nenávidí mě, to je jasné,“ zamumlám do dlaní.

„No,“ šeptne Will. Mluví pomalu a tváří se přitom obezřetně. Pomalu zvednu hlavu a podívám se na něj. „Myslím, že nic jiného od ní čekat nemůžeš ... Koneckonců, ona přece neví, proč ses s ní přestala bavit.“

„To je k ničemu,“ vloží se do toho Holden, který se k nám otočí od okna. „Jasně, vyhýbáš se jim, ale všichni se jim tak trochu vyhýbají. Neděláš to přece proto, že bys k nim chtěla být krutá.“ Mrkne na mě a čeká, že jeho slova potvrdím. „Někdy prostě musíš udělat, co musíš udělat. Je to tak, Kenzie?“

Můžu jen přikývnout.

Než Holden nebo Will řeknou něco dalšího, jakoby odnikud se u našeho boxu zjeví vedoucí a zdvořile nás požádá, jestli bychom ne-

mohli odejít, protože chtějí začít uklízet a za deset minut zavřít. Když se rozhlédnu, uvědomím si, že jsme tu zůstali sami.

Posbíráme odpadky a vyjdeme na parkoviště, kde nás čeká Willův červený Jeep Renegade. Dnes ráno si ho nechal naleštit, takže jeho lesklý nátěr se nyní ve světle pouličních lamp nádherně odráží. Holden se celou cestu k autu mračí. Willovi rodiče jsou bohatí, zatímco Holdenovi jsou zadlužení. Minulý podzim jeho auto prodali, takže teď musí, stejně jako já, spoléhat na Willa. Máma mi občas půjčí svoje auto, ale to není totéž.

Zaberu si místo vpředu, vyšplhám na sedadlo spolujezdce a prásknu za sebou dveřmi dřív, než se mě odtamtud Holden pokusí vystrnadit. Zamračí se ještě víc, a tak na něj vyplážnu jazyk. Will se posadí za volant. Automaticky sáhnu po ovladači klimatizace a zapnu topení. Je září, blíží se podzim a večer už začíná být docela chladno. Holden se posadí dozadu. Protože měří přes metr osmdesát, musí se i v tomhle autě trochu skrčit. Vždycky mi připadá hrozně směšné, jak se hlavou dotýká střechy.

V neděli v tomto čase není ve Windsoru absolutně co dělat. Většina míst je zavřená, většina lidí je doma. Noci jsou temnější, chladnější. Ráno se jde do školy. Do práce. I tak se ještě vydáme na projížďku, na rychlý okruh městem, kolem obchodů a restaurací rychlého občerstvení na Hlavní ulici a do otevřených polí na okraji Windsoru. Nakonec se Will zeptá, jestli nás může odvézt domů.

Nejdřív vysadí mě, těsně před jedenáctou, a já oběma klukům řeknu, že se uvidíme ráno, až se pro nás Will staví cestou do školy. Nevyrazí pryč, když vystoupím z auta, ale počkají, dokud neotevřu hlavní dveře a jako obvykle jim nezamávám. Teprve pak odjedou a Holdenova hudba se ztratí z doslechu.

Namísto toho uslyším své rodiče. Hlavně tátův hlas. Hádají se tím jemným, tichým způsobem, který naznačuje, že se na sebe nezlobí, ale spíš si dělají starosti. Vyjadřují tím svůj tichý vzájemný nesoulad, který je pro tenhle dům skoro typický.

Zamknu za sebou, zuju si boty a po koberci v chodbě přejdu do obývacího pokoje. V televizi, která tu tlumeně hraje, dávají přehled nejdůležitějších okamžiků z dnešních zápasů NFL. Máma sedí vzpřímeně na kraji pohovky. Má vpadlé a unavené oči a rty stažené do tenké čárky. Na sobě má teplákovou soupravu, vlasy stažené do ohonu a smytý make-up – což v neděli v tomhle čase není nic neobvyklého. Táta stojí naproti ní na opačné straně místnosti. Mezi nimi, na konferenčním stolku, stojí prázdná sklenice od vína se šmouhou od rtěnky na jejím okraji. Vzpomínám si, že když jsem dnes odcházela, máma si nalávala sklenici chardonnay z plné láhve. Slíbila, že to bude její první a zároveň poslední dnešní sklenice. To říká vždycky, ale prázdná láhev v tátově ruce dokazuje opak.

„Á, MacKenzie,“ zvolá táta a vydechne. Rychle schová ruku za záda, jako by si myslel, že jsem si té láhve dosud nevšimla. Zamračí se. „Neslyšel jsem tě přijít.“

Nepatrně se na něj usměju, ale nic neřeknu, protože se víc soustředím na mámu. Jsem vysoká po tátovi, všechno ostatní mám však po ní. Máme stejně hluboké hnědé oči. Stejně výrazné, vystouplé lícní kosti, stejně ostře řezanou čelist. „Jdu spát, mami,“ povím jí tiše. Kleknu si vedle pohovky na podlahu a něžně se na ni podívám. Není opilá. Ne, jedna láhev už jí nestačí, ale v obličejí má ohydný úšklebek, který se jí tam vždycky objeví po několika sklenicích. „Možná bys měla jít taky?“ navrhu jí a vezmu jí za ruku.

Máma civí na podlahu a chvíli se nehýbe. Pak zvedne těžké oči k tátovi a podívá se na něj, jako by to všechno byla jeho chyba, jako by to byl on, kdo otevřel tu láhev. Pak se uvolní, vzdychne, přikývne a její hnědé oči se setkají s mým pohledem.

Vezmu jí za ruku, propletu si s ní prsty, vstanu a vytáhnu ji s sebou nahoru. Má teplé ruce. Některé nehty má ulámané. V poslední době o sebe moc nepečuje. Táta mě pozoruje s vděčností ve tváři, i když jeho oči vyjadřují něco jiného. Zračí se v nich omluvný, téměř provinilý pocit. Volnou levačkou ho odmávnu pryč a odvedu mámu z obývacího

pokoje do jejich ložnice. Rozsvítím světlo a při pohledu na nepořádek, který mě tu uvítá, zaskřípu zuby. Na podlaze leží bezstarostně vysypaná várka čistého prádla, postel je od rána neustlaná, závěsy jsou zatažené, jako by je celý den nikdo neodhrnul. Obvykle to považuju za dobrý den, když do ložnice aspoň nakoukne denní světlo.

Máma se posadí na hranu postele, ale její mdlý ujišťující úsměv mé podráždění nijak nezmiří. „Měla jsem jen pár skleniček,“ řekne a zakouklí očima. „Tvůj táta to přehání.“

Nemyslím si, že to přehání, a taky si nemyslím, že měla jen pár skleniček. Ale to jí nepovím, jen seberu prádlo z podlahy, poskládám ho a uklidím. Na prádelníku – vedle zarámované fotografie táty a mě, vyfocené před mnoha lety, kdy měl ještě vlasy a já neměla žádné přední zuby – je další sklenice. Leží na boku, prázdná, zapomenutá už od včerejška.

Vtáhnu spodní ret mezi zuby, svěším hlavu a pomalu zavřu zásuvku. Máma je zpátky na nohou a v malé místnosti přešlapuje za mnou, a tak zvednu sklenici, schovám ji za zády a otočím se k ní. Ve snaze zamaskovat zklamání, které mě tíží na hrudi, se přinutím usmát. „Jsem strašně unavená. Promluvíme si ráno,“ prohlásím. „Will se pro mě staví v půl osmé.“

Máma na to nic neřekne, ovšem když si všimne, že jsem sebrala skleničku na víno z prádelníku, zamračí se. Zkroučí rty a mírně přimhouří oči, ale nakonec se rozhodne předstírat, že si toho nevšimla. Namísto toho začne pomalu natřásat polštáře, zatímco já vycouvám z místnosti, zavřu za sebou dveře a nechám ji samotnou.

Zůstanu stát na chodbě, zvednu skleničku a chvíli si ji prohlížím. Sevřu ji v ruce tak pevně, až si na zlomek vteřiny pomyslím, že by se mohla roztržít na kusy. Táta mě však přeruší dřív, než ji stačím stisknout ještě silněji.

Opírá se o zárubeň v obývacím pokoji a tváří se provinile. „Já ji vezmu,“ vzdychne. Napřímí se, popojde ke mně, natáhne se a vezme mi skleničku z ruky. V druhé už drží tu z obývacího pokoje.

Táta je příliš mladý, než aby byl bez vlasů, a taky je příliš mladý, než aby měl tolik vrásek. Ale je bez vlasů a má hodně vrásek a já naprosto nesnáším smutný pohled v jeho očích, který se tam objevuje vždy, když musí umýt další skleničku. Vypadá pak ještě o mnoho starší. Projde kolem mě a přes chodbu zamíří do potemnělé kuchyně. Já zůstanu stát, kde jsem, a čekám, až uslyším zvuk kohoutku.

Když uslyším téct vodu a táta začne drhnout máminu rtěnku ze skleniček, podívám se na stolek na chodbě. Stojí na něm svatební fotografie mámy a táty, je tam i jedna z mého prvního dne ve školce, na které mám příšerné růžové gumičky ve vlasech, a pak je tam rámeček uprostřed – světle růžový, na kterém nikdy neulpí ani zrnko prachu, protože ho máma leští přinejmenším dvakrát denně. Je v něm zarámováno pět růžových písmen, napsaných psacím a něžným písmem. Těch pět písmen je vše, co nám po ní zbylo, a jsou tak jednoduchá jako její jméno. Je to naše jediná vzpomínka, protože jsme neměli čas vytvořit si další.

Děťátko Grace, které jsme nikdy nepoznali, ale na které nikdy nezapomeneme.

Danielle Hunterová si možná myslí, že jsou mi ukradení, že mi na ní, ani na Jadenovi nezáleží, jenže mně na nich záleží, pravděpodobně víc než většině ostatních lidí. Pravda však je, že se bojím být v jejich blízkosti. Bojím se, protože vím, jaké to je, když někoho ztratíte. Víím, jak strašný účinek může mít na člověka žal. Víím, jak to člověka může změnit.

Vím to, protože jsem sledovala, jak to mění nás.

2

Ten, kdo vymyslel, že první hodinu v pondělí bude fyzika, byl bezpochyby sadista. Mám fyziku ráda, opravdu, ale ne v osm ráno, a přestože teprve začíná čtvrtý týden pololetí, už teď lituju, že jsem si ji vybrala. Fráze jako „statická rovnováha“, by se takhle brzy po ránu, když je polovina třídy unavená natolik, že není schopná fungovat, neměly používat.

Hrbím se nad lavicí a hlavou se opírám o domácí úkol, který ode mě Will dnes ráno na parkovišti horečně opisoval. Nechápu, proč se tím vůbec zabýval. Je mnohem chytřejší, než kdy budu já, a z nás tří je jediný, který plánuje opustit Colorado a studovat na vysoké škole v jiném státě. Holden a já s největší pravděpodobností skončíme na místní státní univerzitě, zatímco Willovi rodiče mají dost peněz na to, aby ho poslali tak daleko od Windsoru, jak si jen bude přát. Někdy zatoužím, abych mohla taky odjet.

Otevřu oči, hlavu však nezvednu. Ve vedlejší lavici sedí Kailee Tuckerová. Jednu ruku má v klíně a ťuká zprávu do telefonu, druhou rukou si zapisuje poznámky, i když pochybuju o jejich čitelnosti. Will, který okupuje lavici vedle ní, okusuje konec tužky. S hlavou nakloněnou k rameni pozorně poslouchá pana Ackera, který opět blábolí něco o aplikaci Newtonových pohybových zákonů.

Sleduju, jak zmatkem mírně svaští obočí pokaždé, když pan Acker použije nějaký nový termín, a rty se mi přitom zvlíní do bezděčného úsměvu. Než si mě konečně všimne, připadá mi, že do něj zavrtávám svůj pohled aspoň deset minut.

„Co je sakra?“ naznačí beze slov a kývne k tabuli. Pokrčím rameny, protože jsem poslední půlhodinu nedávala pozor. Odloží pero, jako kdyby to vzdával i on, a odhodí si vlasy z očí, což dnes ráno udělal už aspoň po sté.

Vzpomínám, jaké to bylo, když jsme spolu chodili do prvního ročníku. Nikdo nevěřil, že je Will jen můj kamarád, a nevěřili tomu ani v případě Holdena. Lidé se přeli, že přece s jedním z nich musím chodit. S věčně rozcuchanými vlasy, neustálým úsměvem na tváři a skvělým smyslem pro humor byl Will ohromně roztomilý, zatímco vysoký sportovec Holden jim naháněl strach. Byli totálně odlišní, což přece muselo znamenat, že jeden z nich je můj typ. Ale nebylo to tak. Oba byli jen mémi nejlepšími kamarády a představa, že bych je měla za něco jiného, mi připadala k popukání. Ve druhém ročníku nám navíc Will o jedné přestávce na oběd nenápadně naznačil, že tak trochu kope za druhý tým, a tím bylo řečeno vše. Možnost, že bychom spolu někdy chodili, se tím nadobro vyloučila.

Najednou zazvoní a celá třída se probudí k životu. Vůbec jsem si neuvědomila, že první hodina už téměř skončila. Ozve se skřípání židlí, jak všichni vstávají, sbírají svoje učebnice a co nejrychleji mizí.

„Jsem si docela jistá, že jsem první půlhodinu prospala,“ ušklíbnu se na Willa, sotva vyjdeme ze třídy pana Ackera a zamíříme k našim skříňkám. Zkušeně se proplétáme davem a štouháme do prváků s dosud vykulenýma očima.

Když dorazíme k mé skřínce, Holden už tam je a opírá se o ni. Má prázdné ruce. Stačí mu jen pero za uchem. Je to jeden z těch kluků, který se chová tak, jako by se o školu už nemohl zajímat mín, jako by považoval za ostudu, kdyby ho někdo přistihl s učebnicí v ruce, ale ve skutečnosti mu na úspěšném zvládnutí všech předmětů záleží víc, než

je ochotný přiznat. I když nechápu proč, prostě chce, aby si ostatní lidi mysleli, že ho zajímá jediné fotbal.

„Jaká byla fyzika?“ Zakření se a odpoutá se od její skříňky, abych mohla zadat svou kombinaci. Hodím dovnitř učebnice a střelím po něm postranním pohledem. Holden ví, že fyziku v pondělí ráno nesnáším, a proto mu taky ani Will, ani já neodpovíme.

Popadnu svou učebnici španělštiny a prudce skříňku zase zavřu. „Dnes nám odpadá poslední hodina,“ prohodím, „takže po třetí hodině jdu rovnou domů.“

„A já mám trénink,“ doplní Holden a podívá se na Willa, protože ho vlastně informujeme, že dnes nepotřebujeme, aby na nás po škole čekal a odvezl nás domů.

Will s předstíraným překvapením otevře pusou. „Tak počkat. Chcete říct, že můžu jet rovnou domů, aniž bych vám musel dělat šoféra? Čím jsem si zasloužil takový luxus?“

Krátce se zastavíme u Willovy skříňky, aby si mohl vzít učebnici biologie, a pak se rozdělíme a každý z nás zamíří na svou příští hodinu. Než se znovu uvidíme u oběda, musím přetřpět jen hodinu a půl španělštiny, ale jak se tak sama ploužím k třídě a natírám si pusou pomádou na rty, najednou se zhrozím při představě, že musím vejít do té místnosti. Holden ani Will tu se mnou nebudou, zato tu bude někdo jiný.

Jakmile přijdu k třídě slečny Hernandezové, vklouznu dovnitř hned za Calebem z fotbalového týmu. Schovaná za jeho širokými zády rychle přeletím pohledem celou třídu. Při zjištění, že tu Danielle Hunterová ještě není, se mi uleví. Po té naší včerejší výměně se pořád ještě cítím trochu rozpačitě, a tak se posadím vzadu do kouta, skloním hlavu a upřeně zírám na náhodně otevřenou stranu v učebnici.

Zakrátko zazvoní a já polekaně zvednu hlavu. Vejde ve chvíli, kdy zvonění ustane, s učebnicí španělštiny přitisknutou k hrudi. Ofina jí zakrývá oči natolik, že přemýšlím, jestli skrz ni vůbec něco vidí, ale jak se třída uklidňuje, rychle se proplete mezi lavicemi a posadí se do dru-

hého kouta. Civím na ni, aniž bych si to uvědomovala, až do chvíle, kdy po mně střílí svýma modrýma očima.

Okamžitě uhnu pohledem a málem přitom shodím z lavice svou láhev vody. Naštěstí ji stačím zachytit. Slečna Hernandezová vstane od katedry, španělsky nás přivítá a zeptá se, jak jsme strávili víkend. Já upřu pohled na temeno Calebovy hlavy. Jsem tak rozrušená, že nedokážu poslouchat, co říká. Jak se ze všech sil marně snažím ignorovat Danielliny oči, zrychlí se mi pulz. Je to velice nepříjemné. Cítím, jak se do mě zavrtává pohledem.

Nesnáším, že mi Hunterovi nahánějí takovou hrůzu. Obvykle nejsem takový slaboch. Během let jsem se dokázala postavit spoustě lidí, od kluků, kteří se mi v prvním ročníku vysmívali kvůli mé výšce, přes učitele, kteří špatně oznámkovali moje písemky a neoblomně to odmítali uznat, až po holky, se kterými jsem se uměla pohádat. Když však přijde na Danielle a Jadena Hunterovy, nedokážu to. Nemůžu se na ně ani podívat. Jsou zosobněním mé největší slabosti, jsou ztělesněním žalu.

Po zbytek hodiny se nemůžu soustředit. Ve španělštině jsem dobrá a hodiny slečny Hernandezové mám ráda, ale všechno, co dnes řekne, mi jde jedním uchem tam a druhým ven, protože myslím jen na Danielle. Nejdřív mě napadne, že se s ní po hodině pokusím promluvit, ale myslím, že neexistuje nic, co bych jí mohla říct a co by zmírnilo napětí, které mezi námi po včerejším rozhovoru panuje, takže ten nápad brzy zavrhnu. Namísto toho strávím zbytek hodiny přemýšlením, jestli pověděla Jadenovi, že jsme spolu mluvily. Ještě jsem se nerozhodla, jestli doufám, že mu to neřekla, anebo si přeju, aby mu to řekla.

Když zazvoní na konec mé druhé hodiny, vstanu jako první, co nejrychleji si naházím věci do tašky a s očima upřenýma na dveře a s bušícím srdcem se protáhnu kolem Caleba. Po obědě mám hodinu anglické literatury a pak půjdu domů, takže už to snad nějak zvládnu.

Už jsem skoro tam, jsem téměř venku ze dveří, tak blízko, že cítím pot z chodby, když do mě zezadu někdo jemně narazí a postrčí mě dopředu. Zastavím se, abych toho drzouna identifikovala. Nevím, proč

mě překvapuje zjištění, že je to Dani. Projde kolem mě na chodbu, udělá pár kroků, ale pak se zastaví a ohlédne se.

Podívá se na mě s prázdným výrazem ve tváři, zatímco si překříženými rukama tiskne učebnici k hrudi. Zvlní se jí rty, jako by chtěla něco říct. Neřekne nic. Jen se otočí a připojí se k proudu lidí mířících na oběd. Je na mě pořádně našťvaná. Vidím jí na očích hluboce zakořeněný a planoucí hněv. Připomenu si, že Danielle je v těchto dnech našťvaná na spoustu věcí, ale necítím se o nic líp. Vlastně se cítím ještě hůř, protože vím, jak je od všeho odtržená a jak zuří na celý svět. Taky vím, že jsem tu pro ni nebyla tak, jak jsem měla být.

Před rokem jsme si v jejím pokoji vzájemně natáčely vlasy a jedna na druhé jsme si zkoušely oční make-up, na hodině španělštiny jsme seděly vedle sebe, a ne v opačných koutech třídy. Byly jsme kamarádky. Ale už nejsme.

Cestou do jídelny, kde se mám setkat s Holdenem a Willem, se rozhodnu, že udělám všechno proto, abych se Danielle vyhnula nejen po zbytek dnešního dne, ale i po zbytek týdne. Nedokážu se srovnat s pocitem viny, který mě čím dál víc tíží na hrudi, kdykoli se na mě podívá. Windsorská střední je ale malá škola v malém městě a vyhýbat se někomu na chodbách vyžaduje poměrně náročnou strategii. Při obědě mám sklopenou hlavu a to, o čem si povídají Holden a Will, skoro neposlouchám. V anglické literatuře se snažím soustředit, což je docela snadné, protože je to jediný předmět, kde v podstatě nikoho neznám. Jakmile se na konci třetí hodiny rozezní ohlušující zvonění, vydechnu úlevou, že je dnešní vyučování konečně za mnou.

Než se přiloudám ke své skřínce, začne čtvrtá hodina, takže chodby jsou prázdné a klidné a jediným zvukem je tichá ozvěna učitelských hlasů. Otevřu svou skříňku, nacpu polovinu jejího obsahu do tašky a zděsím se nad množstvím domácích úkolů, které mě tento týden čekají. Na vnitřní straně dvířek mám pověšené malé zrcátko, a tak než vyrazím domů, rychle si pročísnu vlasy. Když naposledy mrknu do zrcátka, zaregistruju, že se ke mně někdo blíží.

Lituju, že jsem se podívala, protože je to on.

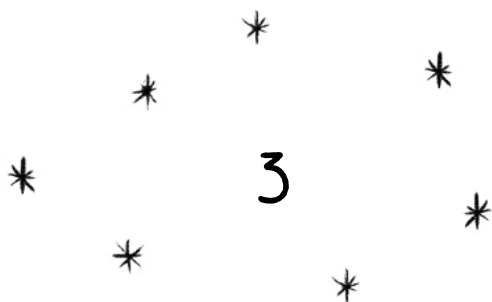
S rukama v kapsách a s batohem hozeným přes rameno jde chodbou směrem ke mně. Okamžitě poznám jeho blond vlasy, po stranách ostříhané nakrátko a nahoře delší. Má široká ramena a pevnou hrud'. Ko-neckonců je fotbalovým obráncem. Moc ráda jsem mu ty jeho husté vlasy prohrabávala prsty. Když si mě přitiskl k sobě, vždycky jsem se cítila neuvěřitelně bezpečně. Ale už jsem skoro zapoměla, jaké to bylo.

Často ho na těchto chodbách potkávám, obvykle jsme však obklopeni davem lidí, kteří se snaží prorazit si cestu na svou hodinu, a necítím mezi námi žádnou blízkost. Vždycky můžu sklopit oči k zemi, svěsit hlavu nebo zrychlit, dokud se mi zase neztratí z dohledu.

Ale teď tu nikdo jiný není, obklopuje nás jen ticho, nedělí nás žádná vzdálenost, nejsou tu žádní studenti, za které bych se mohla schovat, a já se ve snaze uhnout pohledem celá napnu. Navlhčí si rty, jeden koutek úst se mu nadzvedne a vytvoří jeho typický pokroucený úsměv. Pak se jeho oči v zrcátku střetnou s mýma. Jsou modré jako oči jeho sestry a možná ještě jasnější. Zpomalí, téměř jako by zlomek vteřiny uvažoval nad tím, že zastaví a něco řekne. Ale neudělá to. Odvrátí pohled, zrychlí krok a pokračuje dál.

Zaklapnu dveře skříňky, pevně zavřu oči a opřu se čelem o chladný kov. Dech se mi zadrhne v krku. Jediné, co mám teď v hlavě, je jeho úsměv, stejný úsměv, do něhož jsem se před rokem zamilovala. S bušícím srdcem otevřu oči a zadívám se na Jadena, který odchází pryč. Jeho krok je pomalý, ale sebejistý. Má hladce vyholený zátylek. Uvědomím si, že přejíždím pohledem od jeho širokých ramen dolů k bedrům, kde mu trochu těsněji přiléhá tričko k tělu a naznačuje jeho vyvýšené svaly. A pak zahne za roh a je pryč, skoro stejně rychle, jako se objevil. Chodba je opět prázdná a mně úlevou poklesnou ramena.

Protože když se na mě kdysi dávno Jaden Hunter usmíval tím svým pokrouceným úsměvem, já jsem mu ten úsměv vždycky oplátila.

Dnešní čtvrt hodinová cesta ze školy domů je obzvláště děsná, nejen kvůli hromadě učebnic, které s sebou vláčím, ale i proto, že nejsem schopná se soustředit. Když jsem vstoupila do vozovky, aniž bych se předtím rozhlédla, jeden starší muž mi nepěkně vynadal – Hunterovi mě tak rozrušili, že se vystavuju nebezpečí.

Včerejší Daniin prázdný pohled a dnešní Jadenův pokroucený úsměv... Nemůžu na ně zapomenout. Jsou to dva lidé, s nimiž jsem si byla blízká. Byli mými přáteli, a Jaden dokonce ještě něčím víc. Před rokem jsem se do něj zamilovala. Cítila jsem to od chvíle, kdy se na mě přes celou chodbu spiklenecky usmíval – den poté, co jsme se večer poprvé políbili. Nechápu, jak jsem si mohla myslet, že když se budu hodně snažit, dokážu ten pocit potlačit. Nevím, proč jsem si myslela, že se Hunterovým mužem vyhýbat, že je můžu ze svého života zcela vytěsnit. Protože to nejde a možná, že je čas přestat se snažit. Neustále myslím na to, jak se na mě Jaden v to ráno usmíval a jak mi zamilovanost málem vyskočilo srdce z hrudi. Pořád myslím na to, jak jsem na svých rtech cítila ty jeho, a říkám si, jaké by to asi bylo, kdybych je aspoň jedenkrát ucítila znovu.

S Jadenem jsme ve druháku byli jako každý jiný studentský pár. Na tom, jak jsme k sobě s Jadenem našli cestu, nebylo nic výjimečného.

Náš příběh byl stejně jednoduchý jako příběhy ostatních. Znali jsme se, protože jsme měli některé společné předměty, a ve společnosti toho druhého nám bylo dobře. Připadal mi milý, ale i vzrušující a rozverný, a taky vážný. Pak jsem si jednou uvědomila, že kdykoli na něj pohlédnu, cítím radostnou závrať, a od toho dne jsem věděla, že ho mám ráda víc než jen jako přítele. Začali jsme spolu trávit víc času mimo školu, jen my dva, dokud naše přátelství, postupně, během minulého léta, nepřerostlo v něco víc. Náš vztah se vyvíjel jednoduše a přirozeně v řádu několika měsíců a já jsem zbožňovala každý moment, kdy jsem byla s ním. Vzpomínám si, jak mě poprvé políbil, když mi u nás doma pomáhal s domácím úkolem. Byla jsem připravená promluvit si s ním o tom, co bude následovat. Byla jsem připravená pozvednout náš vztah na další úroveň. Byla jsem připravená být s ním. Všechno se ale změnilo loňského srpna, když mi ráno zavolal Will a zeptal se: „Už jsi to slyšela?“

Od toho dne už jsem s Jadenem nepromluvila. Hunterova dvojčata vynechala první pololetí třetího ročníku, a když se vrátila, nesnesla jsem se na ně být jen podívat. Nevěděla jsem, co říct nebo jak se v jejich přítomnosti chovat. Jen myslet na ně mi způsobovalo nevolnost. Jediné, nad čím jsem občas přemýšlela, bylo, jestli to zvládají, nebo ne, a jestli ano, tak jak? Já totiž vím, jak zdrcující může být žal.

S těžkým povzdechem zabočím do naší slepé ulice a zrychlím krok, protože zoufale toužím dostat se domů a vyčistit si hlavu. Jakmile odemknu dveře a vstoupím dovnitř, odhodím tašku na druhý konec chodby. V domě je ticho, prázdné a chladno. Táta mívá nepředvídatelně dlouhé směny a většinou se nevrací domů před sedmou večer. Máma přijde kolem čtvrté odpoledne z místní zubařské kliniky. Pár dní v týdnu tam pracuje jako recepční. Před lety pracovala jako učitelka v mateřské školce, ale teď už ne. Už se tam nikdy nevrátila.

Oba jsou v práci a to znamená, že než mi v pět hodin začne směna v zábavním komplexu The Summit na okraji Windsoru, mám pár hodin dům jen pro sebe. Tuhle práci, kterou dělám už rok, mám většinou ráda. Potřebuju si našetřit na auto a na vysokou školu. *Uf.*

V kuchyni není uklizeno od snídaně, a tak dřív, než si sednu a začnu dělat cokoli jiného, posbírám nádobí ze stolu a naskládám ho do myčky. Trvá mi to jen pár minut. V udržování pořádku už se ze mě stal profesionál, třebaže jsem se jím nestala dobrovolně. Když mám chvíli volna, jako třeba teď, snažím se uklidit, protože když to neudělám já, tak kdo tedy? Táta každý den dlouho pracuje a máma momentálně není v tom správném rozpoložení. Už v něm není nějakou dobu, takže je lepší jí trochu ulevit a pomoci, kdykoli můžu. Někdy přemýšlím, jestli si aspoň občas položí otázku, jak se to čisté prádlo v jejím prádelníku samo poskládalo anebo jak se to nádobí samo umylo, nebo jestli si toho vůbec všimne, protože to nikdy neocení. Dělán to už tolik let, že už na to ani nemyslím. Ještě rychle vysaju chodbu a pak konečně padnu na pohovku s úkolem ze španělštiny a krabičkou jahod, ze které si občas uzobnu, zatímco moje pozornost konstantně přelétá mezi mým úkolem a televizí.

Mít dům sama pro sebe miluju. Znamená to, že máma je venku a něco dělá, a když je venku a něco dělá, nebloumá po domě se skleničkou vína v ruce. To je něco, co dělá jen za zavřenými dveřmi.

Soustředím se na domácí úkol a po půl čtvrté zavolám Willovi, který už se snad vrátil domů ze školy. Holden je na tréninku, ale i kdyby nebyl, pochybuju, že by můj hovor přijal. Je jedním z těch lidí, kteří bezvýhradně věří textovým zprávám a ničemu jinému, takže když mám nějaký drb, který je příliš dobrý, než abych ho ťukala do telefonu, anebo nějaký klep příliš výbušné povahy, je Holden naprosto nepoužitelný. Will však odpoví hned při druhém zazvonění.

„Zrovna jsem ti chtěl volat,“ okamžitě vyhrkne. „Jel jsem domů a uvědomil jsem si... Pořád jsi mi neřekla, jakou barvu mají tvoje šaty.“

„Cože?“ podívám se s pusou plnou jahod a vypnu televizi.

„Školní ples,“ objasní. „Můj motýlek. Jakou má mít barvu?“

Aha, jasně. Příští víkend se koná výroční školní ples, a přestože Holden nemluví o ničem jiném než o pátečním zápasu, Will a já se mnohem víc těšíme na ples, který bude o den později. Vždycky chodíme

spolu, zatímco Holden obvykle nabídne doprovod dívce, jež se mu zrovna v tu dobu líbí. Mám dojem, že letos to bude jedna holka z pochodové kapely. Polknu a řeknu: „Modré.“

„Můžeš být přesnější?“

„Tmavě modré,“ odpovím a představím si šaty, které mi visí vzadu ve skříni, zabalené v plastovém ochranném obalu. Jsou ušité ze šifonu, ke kolenům a na živůtku mají spoustu stříbrných kamínků. Když jsem si je přinesla domů, mámě se nejdřív nelíbily. Že prý toho příliš odhalují, zhodnotila pohrdavě, když jsem si je oblékla a rázně jsem v nich přecházela po chodbě. Posléze mi došlo, že z ní nejspíš mluvil alkohol. „Kobaltově modré nebo tak.“

„Kobaltově modré?“ zopakuje Will. Na vteřinu se odmlčí a pak se zeptá: „Takže... jaké vlastně jsou?“

„Ehm.“ Párkrát zamžourám a rychle se snažím vzpamatovat z omámení, ve kterém se nacházím. Potřesu hlavou a nakonec potvrdím: „Kobaltové.“

„Tak jo,“ uzavře Will a na chvíli zase zmlkne. „Jsi v pořádku? Zníš, jako bys byla trochu... mimo.“

„Jo, je mi fajn,“ ujistím ho – i když nejsem. Celý den jsem hrozně rozrušená, mnohem víc než obvykle.

„Fajn,“ řekne Will. „Co jsi vlastně chtěla?“

Jakmile mi položí tuhle otázku, dojde mi, že nemám jinou odpověď, než že se nudím při psaní dvou odstavců ve španělštině, že mě šíleně unavuje pořad Jerryho Springera a že se mi dělá nevolno, když si v hlavě pořad dokola promítám úsměv Jadena Huntera. Celou cestu ze školy domů, celou dobu, co jsem uklízela dům, i teď myslím jen na to jedno. Na Jadena Huntera a jeho zatracený úsměv. Nechápu, jak se vůbec po tom všem může usmívat. Nevím, jak se k tomu dokáže přimět, ale je to tak. Usmívá se, když venku na hřišti hraje fotbal. Usmívá se, když jeho přátelé vtípkují u oběda. Usmívá se, když mě vidí, i když k tomu nemá důvod.

„Nic,“ řeknu Willovi.

Máma dorazí z práce krátce po půl páté. Čekám na ni v kuchyni, připravená odejít na vlastní směnu. Červené polo tričko, které musím nosit, není nejatraktivnější uniformou na světě, zvláště proto, že mi červená nesluší, ale mohlo to být horší. Mohla bych pracovat někde, kde bych na hlavě musela nosit nějakou hloupou čepici. Nanesla jsem si čerstvý make-up, nastříkala jsem na sebe polovinu parfému a pro případ, že by mě dnes večer poslali pracovat do restaurace, jsem si stáhla vlasy do ohonu. Raději obsluhuju u laser arény, protože nesnáším uklízení stolů po hostech, ale když musím, tak to udělám, protože potřebuju peníze. Proto jsem vyškolená na všechny práce a pracuju pět dní v týdnu.

„Tumáš,“ řekne máma a hned ode dveří mi hodí klíče od auta. Obratně je jednou rukou chytím, ale zůstanu sedět. Sleduju, jak si máma sundává svetr a dělá si kávu. „Dáš si taky, než půjdeš?“

Zavrtím hlavou, a zatímco se kuchyně plní vůní kávy, pozoruju její pomalé pohyby. Otevře ledničku a zkoumá, co je uvnitř. Zkontroluje mrazák, pak skříňky, a nakonec vzdychne. „Myslíš, že bude tátovi vadit, když mu řeknu, že jsem objednala jídlo z restaurace?“

„Ne,“ zalžu. Máma je dobrá kuchařka a umí připravit vynikající lasagne, které máme všichni moc rádi, ale někdy jednoduše nemá dost energie. Když chce objednat jídlo z restaurace, obvykle to znamená, že má co dělat, aby přečkala další den.

„Fajn, tak já něco objednám,“ prohodí, otočí se zpátky ke kávovaru, nalije si kávu do hrnku a nepřítomně se zahledí na naši malou zahrádku. Trávník je přerostlý, protože táta nemá na péči o něj čas.

Sevru dlaň kolem máminých klíčů od auta a vstanu. Nemůžu tu zůstat a mluvit s ní, protože bych přišla pozdě. „Vrátím se v jedenáct,“ řeknu a z opěradla židle sundám svou bundu. Máma už nic neřekne, ale sotva vyjde ze dveří na verandu, zaslechnu cáknutí kávy do dřezu, jak ji máma vylila do výlevky. Pocítím zklamání, protože vím naprosto přesně, co si dá místo ní. Nemám ale čas se vrátit a pohádat se s ní, a tak jen co nejrychleji zavřu dveře a předstírám, že jsem nic neslyšela. Táta to

taky tak dělá. Věci, se kterými se nechce zabývat, po většinu času ignoruje, a já jsem se to od něj naučila taky.

Mámin starý prius je zaparkovaný na příjezdové cestě. Vklouznu za volant a vycouvám do naší tiché slepé ulice. Windsor je malý, ale většina z jeho dvaceti tisíc obyvatel žije v malých čtvrtích na okrajích města. Summit je od nás asi čtvrt hodiny jízdy venkovskými silnicemi mezi rozsáhlými poli. Cestou není k vidění nic než nekonečná, do dálky se táhnoucí zeleň. Ráda jezdím do práce, když je ještě světlo, protože v jasných dnech jsou v dálce vidět Skalisté hory, jež se táhnou celým státem a činí Colorado trochu výjimečným.

Zaparkuju mámino auto v zadní části parkoviště, píchnu si těsně před pátou a vyhledám svou vedoucí Lynsey, která mě pošle obsluhovat bowlingovou dráhu. Ve všední dny je tu obvykle mnohem větší klid než o víkend, ale dnes večer se tu ukázala velká skupina mladých, kteří zřejmě slaví něčí narozeniny, takže je tu bláznivec.

Stojím u pultu a stříkám do bot sprej proti zápachu – bradu mám přitisknutou k hrudi a pusy si zakrývám tričkem, abych nemusela dýchat ten puch – když si někdo poklepáním na pult vynutí mou pozornost.

„Velikost dvanáct,“ zavtipkuje a já ten hlas okamžitě poznám, především kvůli jeho domýšlivému, protivnému tónu.

Stáhnou si tričko z pusy a otočím se k němu. Opírá se bokem o pult a se samolibým úšklebkem na rtech čeká na moji reakci.

„Ahoj, Darrene,“ pozdravím ho, věnuju mu nenucený úsměv a začnu ukládat boty do polic, umístěných na zdi za mnou. Mám Darrena ráda, opravdu. Jsme spolu zadobře, ale někdy prostě nemám náladu se s ním bavit. Jeho bezstarostný přístup k životu už mi nepřipadá tak přitažlivý, jak mi připadal dřív, a občas je dokonce až panovačný. „Co děláš zpátky ve městě?“

„Kdo by se nevracel rád do malého starého Windsoru?“ řekne se stopou sarkasmu v hlase a zářivě se usměje. Nakloní se přes pult a ve snaze získat mou plnou pozornost, a ne jen polovinu, se přisune blíž ke

mně. „A,“ pokračuje, „taky jsem tě chtěl vidět. Říkal jsem si, že bys tady dnes mohla být.“

„Jo, já jsem tu vždycky,“ zavtipkuju, zakoulím očima a zastrčím poslední pár bot do police. Otočím se čelem k němu. Opřu se rukama o hranu pultu a podívám se na něj. „Víš, nemůžeš mě takhle přepadnout, když jsem v práci...“

„Chyběla jsi mi, Kenz, to je všechno,“ přizná se Darren tiše. Vypadá zklamaně, že se jeho nenadálý příchod nesetkává s nadšením z mé strany. Proč se neustále objevuje takhle bez varování? Je mi to trapné a nevím, co na to říct, a tak se k němu otočím zády a začnu radši znovu přerovnávat boty.

Na začátku roku jsme spolu chodili. Byli jsme spolu něco přes šest měsíců. On v prváku na coloradské státní a já ve třetáku na střední. Líbila se mi jeho sebejistota a důlek v levé tváři a esemesky, v nichž mi každý den popřál dobré ráno. Po většinu času se chová jako arogantní zmetek, ale ke mně nikdy. Rodiče mi dokonce dovolili trávit víkendy v jeho maličkém pokoji na koleji univerzitního kampusu ve Fort Collins. Ráda jsem si s ním kdykoli vyšla. Hodně jsme se spolu smáli. Být s ním se mi líbilo, protože tak pro mě bylo snazší vyhýbat se Jadenovi. Mohla jsem se soustředit na něco jiného než na svůj pocit viny. Ale po šesti měsících mi došlo, že jen marním Darrenův čas. Nebyla jsem do něj zamilovaná stejným způsobem jako on do mě, a ani jsem nemohla být. Vzadu v mé mysli se schovávaly moje city k Jadenovi. Darren nevypadal jako Jaden, nesmál se jako Jaden. Celou dobu, co jsem byla s ním, jsem si představovala, jaké by to bylo, kdyby na jeho místě byl Jaden. A tak jsem se s ním v květnu rozešla, protože to bylo pro oba to nejlepší. Ale on k tomu závěru zatím nedospěl.

„Darrene,“ obrátím se na něj trochu ostřeji, kývnu ke dvěma lidem, kteří stojí za ním, a omluvně se na ně usměju, „mohli bychom to nechat na jindy? Mám tady zákazníky.“

Se svěšenými rameny a koutky úst ohnutými dolů Darren vzdychne a ustoupí stranou. Jsem zděšená, když koutkem oka zaznamenám, že

neodešel. Čeká, až ty lidi obsloužím a podám jim bowlingové boty. V momentě, kdy odejdou, přistoupí zpátky ke mně a já ani nemám čas vymazat z tváře profesionální úsměv.

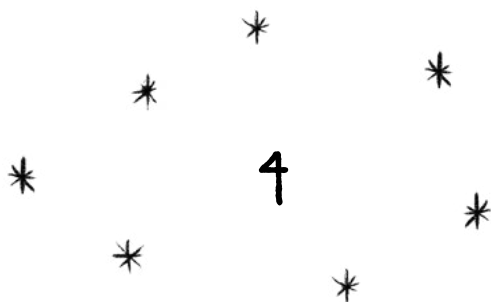
„Kenz,“ osloví mě znovu, tentokrát odhodlaněji, zoufaleji. „Myslím to vážně. Chybíš mi. Strašně mi chybíš.“ Skloní hlavu, podívá se na mé ruce a zašeptá: „Klapalo nám to. Víš, že nám to klapalo.“

Pokrčím rameny. Klapalo nám to, ale jen občas. Byly doby, kdy byl tak majetnický, tak žárlivý, že už jsem to nemohla snést. Nemohla jsem mu dát všechnen svůj čas a nemohla jsem mu dát celé své srdce, takže to nemělo být. „Promiň, Darrene.“

Darren tiše vzdychne a prohrábne si vlasy, pak ustoupí od pultu a naposledy se na mě podívá. Má trošičku křivý nos, jak mu ho někdo zlomil během rvačky na střední škole, a v době, kdy jsem se snažila samu sebe přesvědčit, že ho miluju, jsem to považovala za roztomilé.

„Nepřestanu to zkoušet,“ prohlásí tlumeným hlasem, znovu se ke mně nakloní přes pult a naruší bezpečnou vzdálenost, která nás dělí. S obličejem jen pár centimetrů od mého se mi zahledí hluboko do očí a upjatě se na mě usměje. Potom se otočí a odejde přímo přes bowlingovou dráhu.

Darren to možná nepřestane zkoušet, ale já si opravdu moc přeju, aby toho nechal.

Ve čtvrtek večer máma jemně zatuká na dveře mého pokoje a otevře je ještě dřív, než ji stačím pozvat dál. Nakoukne dovnitř s unaveným, ztrhaným výrazem ve tváři, kvůli kterému vypadá o deset let starší. Je nervózní. Poznám to podle toho, že nevejde do mého pokoje, že využívá dveře jako štít, aby skryla svou hanbu. Pootevře rty a řekne: „Kenzie, potřebuju od tebe velkou laskavost.“

Je téměř půl dvanácté v noci. Ležím rozvalená na své posteli a před sebou mám laptop. Na sobě mám tepláky a tílko a vlasy mám stočené do povoleného uzlu. Víím, že to, o co mě máma požádá, bude vyžadovat, abych se převlékla, namalovala a použila své nejlepší herecké schopnosti.

„Potřebuju, abys...“, zašeptá a nervózně si stiskne spánky. „Potřebuju, abys skočila do obchodu.“

A je to tady, pomyslím si. Tušila jsem, že to řekne, hned jak zatukala na dveře. Víím, že kdyby táta neodjel řešit nějakou instalatérskou havárii, nikdy by neměla nervy mě o to požádat, ale bez jeho ustaraných pohledů, při kterých se cítí provinile, se tolik neostýchá.

„Mami...“ Můj hlas se pomalu vytratí a tiše ji prosí, aby mě k tomu zase nenutila. Chci jí říct ne, chci odmítnout kamkoli jezdit. Ale je to moje máma, a tak víím, že to odmítnout nemůžu. Nemám duševní sílu proti tomu bojovat.

„Prosím, Kenzie,“ žadoní a pohled v jejích očích i nalomený hlas stačí, abych se začala cítit provinile, abych si já připadala jako ta zlá, kdyby mě snad napadlo se s ní kvůli tomu hádat.

A proto jí neodporuju. Proto jsem už zaklapla laptop, proto už jsem si rozpustila vlasy, proto už jsem ze skříně vytáhla džíny. Já prostě nemůžu říct ne.

Máma pomalu otevře dveře dokořán a s úlevou i vděčností vepsanými ve zrudlém obličejí konečně vstoupí do pokoje. Podá mi dvacet babek, svůj řidičák a klíče od auta. Ve vzduchu je cítit víno. „Cokoli levného,“ dodá, jako by to snad situaci nějak zmírnilo.

Uhnu pohledem stranou a nijak to nekomentuju. Kdybych otevřela pusku, mohlo by se stát, že by se má frustrace změnila v útok, a v tom případě by se s mámou stala hrozná věc. Zkřivila by obličej a oči by se jí naplnily zoufalstvím. A protože ji takhle nechci vidět, raději vůbec nic neřeknu. Nevím, jak to napravit.

Mlčky si natáhnu džíny. Máma odejde z mého pokoje a pak se vrátí s jednou ze svých halenek. Obleču si ji, posadím se k toaletnímu stolku, sáhnu po kosmetické taštičce a chvíli se v ní přehrabuju. Máma zůstane stát za mnou, nervózně přešlapuje ve dveřích a pozoruje mě. I když nic neříkám, myslím, že mi z obličej vyčetla nesouhlas. Jsem si jistá, že cítí mé podráždění, že vnímá napjatou a dusnou atmosféru kolem nás. Jsem unavená. Ráno jdu do školy. V tuhle dobu nemám chuť se malovat, nechci nikam jezdit, když je venku tma a chladno, nemám zájem používat matčín řidičák, abych mohla koupit laciný alkohol.

„Zajela bych si tam sama,“ ozve se hlasem roztřeseným provinilostí, zatímco si na obličej nanáším make-up, „ale asi bych neměla řídit.“

Po většinu tohoto týdne to s mámou nebylo tak špatné. V pondělí měla skleničku vína nebo dvě, a to je všechno, aspoň co vím. Vlastně to s ní obecně není tak špatné. Nepije celý den každý den, ani nijak jinak v tom rozsahu, ale množství, které vypije, záleží na její náladě. Zdá se, že dnes se necítí moc dobře. Máma znovu zmizí a vrátí se se šátkem s květinovým vzorem, který si, jakmile si obleču bundu, neochotně

omotám kolem krku. Vypadám směšně a moc dobře si to uvědomuju, ale nemůžu s tím nic dělat, maximálně dokončit vzhled tím, že si nasadím na hlavu čepici. Jsem vděčná za svou výšku, protože mi připadá, že tak vypadám starší, a sotva na mě máma pětkrát stříkne svůj parfém, jsem připravená jít a porušit zákon.

Už jsem to udělala, vlastně několikrát, a jen jednou se mi pokladní vysmál do obličeje a dal mi třicet vteřin, abych vypadla dřív, než zavolá policii. Do toho obchodu už jsem se víckrát nevrátila a od té doby se nesnažím vypadat jako sebejistá matka ve středních letech, ale spíš jako nervózní troska matky ve středních letech.

Máma mě sleduje z okna obývacího pokoje. Rychle skočím do auta a chvíli mi trvá, než nastavím topení. V tomto ročním období bývá ve Windsoru hodně chladno a dnešní noc není výjimkou. Cestou po prázdných silnicích se mi třesou kolena a tělo zimomřivě naklání nad volantem. Většina domů je ponořená do tmy, jen občas někde uvidím svítit ojedinělé světlo. Zabočím na Hlavní ulici a zastavím na malém parkovišti samoobsluhy 7-Eleven. Je to nejbližší místo, kde mají dosud otevřeno a kde jsem ještě nebyla. Nikdy nejdu do stejného obchodu dvakrát. Brzy už nebudu mít jinou možnost než zajet do jiného města.

Nikdo jiný tu není, takže neslyším nic než zvuk projíždějících aut, ale už teď, dřív než otevřu dveře, na sobě cítím pronikavý prodavačův pohled. Nastává zkouška pro moje herecké schopnosti. S rukama v kapsách předstírám sebejistou chůzi. Jdu, jako bych za sebou měla dlouhou směnu a teď si chtěla koupit pár piv, než se vydám domů za manželem a čtyřmi dětmi. Aspoň doufám, že tak moje chůze vypadá. Jestli ne, pak jsem zřejmě v průšvihů.

Zatlačím do těžkých prosklených dveří a vejdu dovnitř. Protože jsem tu jediný zákazník a prodavač se soustředí jen na mě, podívám se na něj a upjatě se na něj usměju. Naučila jsem se, že sklonit hlavu a okamžitě zapadnout mezi regály rozhodně není to nejlepší, co můžu udělat. „Pořádně se ochladilo, že jo?“ zahuhlám tónem, který jsem si pro takovou příležitost osvojila, a tak nejenže vypadám jako idiot, ale taky jako idiot znám.

„Jo,“ přikývne prodavač. Je mladý, určitě je mu jen něco málo přes dvacet. S rukama překříženýma na hrudi se znuděně opírá o obrazovku, na které se přehrávají záznamy z bezpečnostních kamer. Na tlachání evidentně nemá náladu.

Zabočím do první uličky a tvářím se, že si prohlížím nabídku cukrovinek, jako bych neměla naspěch. Potom se zastavím u pečiva. Zbývá tu jeden bochník chleba. Je zlevněný, a tak ho vezmu. Zjistila jsem, že když kromě alkoholu koupím i něco navíc, je to další způsob, jak přesvědčit prodavače, že je mi osmatřicet. Děcka potřebují chleba k snídani. Zatím to jde dobře.

Se zlevněným bochníkem chleba pod paží nenuceně přejdu dozadu k malému oddělení, kde mají pivo, a chvíli se tam rozhlížím. Vtom do obchodu vejde další zákazník a spolu s ním vnikne dovnitř závan ledového vzduchu. Spěšně přejedu očima cenovky a natáhnu se po nejlevnějším balíku šesti plechovek.

Cestou k pokladně, navzdory narůstajícím obavám, držím bradu nahoře a oči upírám na prodavače. Se simulovanou sebejistotou před něj položím bochník chleba a pivo a se zdvořilým úsměvem přidám dvacetidolarovku. Vycítím někoho za sebou, ale tak se soustředím na svou mizernou hereckou etudu, že se ani neohlédnu přes rameno.

Prodavač se tváří zcela neutrálně. Projede chleba přes pokladnu, a když už si myslím, že mám vyhráno, že jsem ho přesvědčila, podívá se na mě a vysloví tu obávanou otázku: „Můžu vidět nějaký průkaz, paní?“

„Á,“ vyhrknu, přinutím se zahihňat, jak by to udělala máma, kdyby ji někdo požádal o průkaz, a dodám: „Vy mi lichotíte!“ Prodavač ani nemrkne, jen netrpělivě a s tím stejným nicneřikajícím výrazem ve tváři čeká. Polknu knedlík v krku a podám mu mámin řidičák. Najednou mi připadá, že to moc dobře nejde.

Prodavač zvedne řidičák, důkladně si ho prohlíží a bezvýrazněma očima porovnává malou fotografii a můj obličej. Lidé mi často říkají, že vypadám jako máma, ale v žádném případě nejsme stejné. Prodavač se zamračí.

Člověk ve frontě za mnou si odkašle a obejde mě, ale já jsem tak vyděšená, že by mě mohli chytit, že se po něm jen letmo ohlédnu. Srdce mi spadne do kalhot. Znovu střelím pohledem napravo a celá ztuhnu, když si uvědomím, že se mi to nezdálo. Je to opravdu on, opravdu je to Jaden Hunter.

Zůstanu stát jako přimrazená a nedokážu se od něj odvrátit. *Ne, ne, ne.* Jaden tu teď nesmí být. Nesmí mě vidět takhle. Jsem zahanbená do hloubi duše, tváře mi hoří ponížením a pod přehnanou vrstvou make-upu, kterou mám na sobě, rudnou ještě víc. Jaden mě pobaveně pozoruje a jeho rty se zvlní do jeho typického zkrouceného úsměvu. Slehle vlasy mu padají do čela, protože je nemá nagelované, aby držely v jeho obvyklém stylovém účesu. Je celý v černém: má černé džíny s dírami na kolenou, černé tenisky a černou mikinu s kapucí. V ruce drží karton mléka. Mrkne na balík piv na pultě přede mnou a pak se vrátí očima ke mně – a jeho úsměv se rozvine v uličnický úšklebek.

„Hezký pokus,“ poznamená prodavač, drsně se uchechtne a já si najednou uvědomím, kde jsem. Pleskne máminým řidičákem o pult, chňapne po pivu, schová plechovky z dohledu a potřeše hlavou. Když mě mávnutím ruky pošle pryč, mám obličej jako v ohni. „Vypadni odsud,“ osopí se na mě a zvedne bochník chleba. „Tedy pokud nechceš tohle.“

Ochromeně zavrtím hlavou, rychle zastrčím dvacetidolarovou bankovku a řidičák do kapsy džínů a prudce se otočím v zoufalé snaze dostat se co nejdřív z obchodu. Se skloněnou hlavou proběhnu kolem Jadena a vrhnu se ke dveřím. Venku se nadechnu chladného vzduchu. V koutcích očí mě začnou pálit slzy, ale snažím se jim ubránit a nenechat se převálcovat pocitem trapnosti, který mě momentálně sužuje. Rozběhnu se k máminu autu, avšak ve chvíli, kdy chci nasednout, uslyším klapnout dveře obchodu.

„MacKenzie,“ zavolá na mě Jaden tiše a já s jednou nohou v autě znovu ztuhnu. Zvednu hlavu. Přes malé parkoviště se blíží ke mně. Pod pouličními lampami má zastíněný obličej. „Neodjížděj, prosím.“

Kvůli prosebnému tónu jeho hlasu mi setkání s ním připadá téměř nesnesitelné, zvláště teď, když vypadám jako parodie své matky a když mě přistihl, jak se o čtvrtěční půlnoci pokouším koupit pivo. Strašně se stydím, ale nemůžu udělat nic jiného než si strhnout z krku ten pitomý šátek a mrstít ho na sedadlo spolujezdce.

Jaden přijde blíž a zastaví se. Dělí nás jen dveře od auta. S pevně sevřenými rty mě chvíli upřeně pozoruje. Pomalu zvedne ruku a odhrne si vlasy z očí. S obezřetným výrazem se významně podívá na sedadlo spolujezdce. Přeruší neúnosné ticho a zeptá se: „Můžu si na vteřinu přísednout?“

To jsem nečekala. Vždycky jsem věděla, že nakonec si s Jadenem budu muset promluvit. Ne že bych s ním nechtěla mluvit. Jen mám pocit, že nemůžu. Pomalu přikývnu a on se s úlevou usměje, skoro jako by očekával, že mu to nedovolím. V jeho výrazu se objeví vděčnost, že mu pro jednu věnuju pozornost, a to v mém nitru vyvolá příšerné pocity. Hlavně pocit viny a studu, ale i hrůzy. Jsem úplně otupělá, zimou i jeho přítomností, ale vím, že nemám jedinou výmluvu, kterou bych mohla použít a kterou bych mohla ospravedlnit případné odmítnutí. A tak přikývnu. A to jediné úsečné přikývnutí mu rozzáří obličej. Pomyslím si, že se mu ulevilo. Netuším, co bych mu měla říct, stejně jako netuším, co bych měla říct Dani. Jenomže s Jadenem je to ještě o moc horší. Ztuhle se nasoukám za volant, zatímco Jaden nasedne z druhé strany. Mámino auto naplní chladný noční vzduch. Polknu knedlík, který mi narostl v krku, a zapnu topení na plný výkon, přestože teplo nepotřebuju. Už tak mi hoří obličej.

„Ohledně toho, co se stalo v tom obchodě...,“ zašeptám, než stačí něco říct, i když netuším, co vlastně na svou obhajobu vymyslet. Pořád se strašně stydím a nedokážu si představit, co si o mně myslí on. Nechci, aby nabyl dojmu, že ukrást mámin řidičák a vyklouznout z domu, abych si mohla koupit alkohol, je moje obvyklá činnost.

„Neřeš to,“ poznamená Jaden, ale pak se uličnický ušklíbne: „Ale k čemu to pivo?“